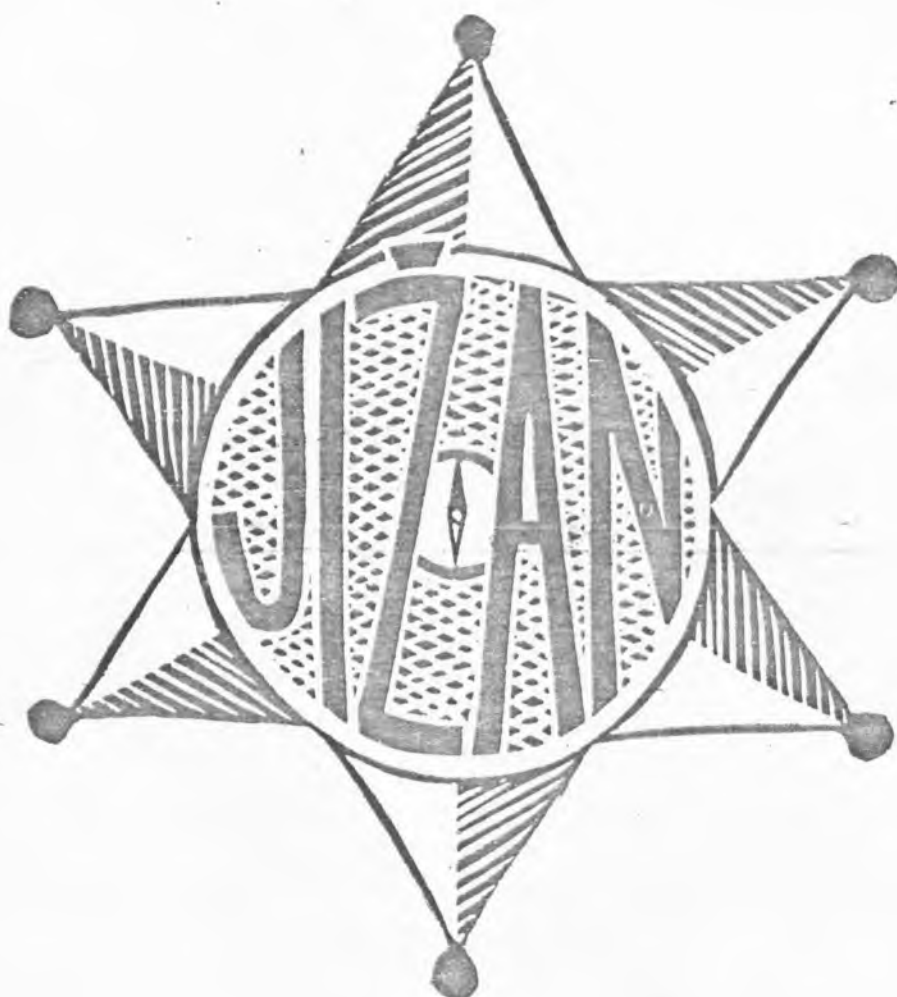

číslo:

NEPRODEJNÉ!

I přes svůj strašidelný název je to přece jen sympatický měsíc. Je prvním měsícem léta, začínají prázdniny. Jeho název je však dobře odpozorován od přírody. V horkých červencových dnech bývá nejvíce bouří. Horké dny, kdy slunce svými paprsky doslova propichuje pokožku, stíhají prudké, teplé lijavce, provázené hroznými bouřemi.

Léto je vidět na každém kroku. Meze a dozrávající lány obilí se červenají květy vlčích májí, soutěží z modří chrp. Podél silnic a v sadech dozrávají třešně a pole jahod skrývají pod svými listy zbytky chutných plodů. Lesy vydechují opojnou pryskyřičnou vůni léta. Rodhouč, rozprostírající svoje pavučiny pod kyprou vlhkou zemí, vydává své cenné plodnice v podobě výtečných hřibů, lišek,ampionů a dalších. Také tmavé borůvky a sladké maliny svou k hodování. Kdo by odolal tolika svodům léta, kdo by nechtěl, aby měsíc hromá panoval co nejdéle?

Konečně prázdniny, vítěz dovolená! Ve vyměřeném čase zákonitě "dovolená na zotavenou" můžeme konečně realizovat své sny. Proměňme se podle svého gusta v zálesáky, kovboje, tuláky nebo indiány, slézáme hory plavíme se po řekách, děláme se s vodní havěť o její mokřý živel, les se nám stává domovem. Náš den začíná tichou slavností při východu slunce. Oprošťni od zbytečných výtvořů civilizace, cítíme se částíček velebné přírody, která nás objala svou konejšivou náručí.

Začíná doba velikých vandrů. Ať je ten letošní lepší, nebo alespoň takový, jako ten loňský. Přejeme vám krásné léto s modrou, oblohou v srdci přírody!.....

TRAMP

Byl červenec, měsíc tepla a světla. Měsíc dlouhých dnů a krátkých nocí. Z látek léta ukazuje v něm své oslnivé bohatství.

Na horské pasece u potoka ležel tramp. V lstech stáblo trávy, pod hlavou pečlivě složenou "usku". Jeho nitro bylo plné bohatství jiného druhu, než o kterém přemýšlel druhý. Cítil se v tom okamžiku bohatcem a celou svou bytostí vnímal vše kolem. Uznával slova, která si často opakoval: "Všechno bohatství světa patří přírodě."

Kolem něj příroda, kterou miloval. Skály, lesy, paseky, louky, kopce i údolí zalitá slunečnými paprsky. S otevřenými očima sledoval mraky, které jako koráby pluly nad hlavou. Chvilí je zavřel, aby je pak s ještě větší rozkoší otevřel a pozoroval na protější straně stínem mraků mraků měnící se barvy zeleně.

Na chvíli zvedl hlavu a opřel se o lokty.

V tom okamžiku petruh vyskočil do vzduchu přes vyčnívající kámen v bublajícím potoce a jeho plasknutí o hladinu, bzukot vějířů, výkřik sojky ve stráni, klepání datlů a tůňání větru v korunách stromů, to byl opravdový koncert přírody.

Pomalou se zvedl, sebral "usku", kterou si hodil přes jedno rameno a rozhlédl se kolem.

To bylo to království s bohatstvím krás pro Slováka, který si uvědomoval, že je součástí toho všeho kolem.

Dak si rukou prohrábl své tmavé vlasy a vydal se na další cestu. Jeho kroky byly tlumeny vysokou travou. Toto údolí, které právě opouštěl, dávalo mu své tiché "S Modrou oblohou" a on ve svém srdci slyšel velikých nálek volání, které ho doprovázelo na všech jeho cestách.....

Rok od roku nám tapřiroda ubývá. Případá mi to jako voda v řece a tak člověku nezbyvá nic jiného, než aby místa, která jsou, ale brzy nebudou, naposledy navštívit a řádně se s nimi rozloučit. A taj jsem se jednou zatoulala do povodí Velké řeky, směrem na Karlův Hrádek a Purkarec. Řekla jsem si: "Holka, mŕš se pozorně dívat, protože za pár let to tu bude všechno jinač." Tak jsem pomalu kráčela a hlavou se mi rojili vřelijaké myšlenky. Snad proto, že jsem si začala docpravdy uvědomovat, že přehrada už se staví! Ale pak se myšlenky vytratily a začala jsem vnímat les. S nadšením jsem se dostala na vyhlídkovou skálu. Rozhlédla se, zamávala vodákům a zřetela stát.

Vedle byla skřínka se sešitem. Vyndala jsem jej a vzala do ruky, domnívajíc se, že něco napíšu. Slova plná kritiky se mi v hlavě řadila jedna za druhým. Když jsem sešit otevřela a mrkla se na poslední stránku, dostala jsem pěknou ránu do očí. Vedle vět kritických i strohých podpisů byla věta nejpravdivější. "S celým tím vaším sešitem můžete jít do....."

Udivující, nicméně vystihující situace. Co zmůžeš sešite? Nic. Budeš strčenej někde ve vitříně a za pár let na těch místech, kde jsi dnes, bude prospěšnější dílo. Přehrada.....

Žabka

Stárne jen ten, kdo přestane jezdit ven.....

Samota je nejhorší tím, že člověk nemá komu by co dal...

Všechny místa na světě jsou přibližně stejná, musíme-li na nich žít stále.....

ŔČAROVANÝ KRAJ

Jednou v roce se otevírají skály, roste zlaté kapradí, vylézají hadi a štřři.....at. Tak to praví mnohá přísloví, tak hovoří pověsti i pověry. Vše tá voní tajemnem a reji duchů. Třeba tomu nikdo neuvěří, ale znám jedno místo, kde jednou do roka se také dějí nevyvětlitelné věci.

Začalo to již před léty, kdy si naše osada zamilovala jeden krásný kout na Staré řece. Během roku na mnoha vandrech do tohoto místa se ozýval veselý křik kamarádů v okolí prastarého hradu tak dlouho, až duchu bývalého hradního pána došla trpělivost. Měl zapotřebí, aby dlouho do noci rušil majestátní klid praskot ohně a zpěv divých písni? Řekl si "No počkejte!" a tak to všechno začalo.

Byly velikoňoce, tak kam pojedeme? No přeci na náš hrad! A tak se jelo. Hlaholící osada vbřhla ve Chřřči do místního saloonu, aby spláchla prach z dlouhé cesty. Po trampské modlitbě se kolem půlnoci vyrazilo do temné, mrazivé noci. Hned první část cesty měla podivný příběh, protože Kvaki ztratil své věci a už je nikdy nenalezl. Potom nás objal les a z ničeho nic se ztratila ta naše, tolikrát prolapaná stezka. Po dlouhém bloudění a marném hledání správného směru jsme zjistili, že náš chybl kamarád Zob. Ten, který vyvolával již na nádraží salvy smřchu a štřiplavých poznámek na pŕpu, která vyčnřvala z uzdy. Již to vypadalo, že si strastiplná cesta vyřádala první obět, když se z dále ozvalo volání. Vydali jsme

se po hlase a zanedlouho jsme již zřetelně slyšeli volání o pomoc. Rozběhli jsme se a byl tam Zob. Byl držen tajemnými silami na místě a nemohl se vůbec hnout. Jen naše přítomnost zachránila jeho život a moc nadpřirozených sil zmizela. Nevěřte zlým jazykům, které tvrdí, že visel za pšpu na borovici. Tu noc jsme ovšem náš hrad vůbec nenašli.

Tak se to opakovalo pravidelně každý rok. Často jsme se vůbec na hrad nedostali. Ale vždy pouze jedenkrát do roka, při příležitosti větší akce naší osady na hradě. Slabší povahy se pak pod různými záminkami vymlouvali z účasti a mnozí z nováčků se mezi námi, po prožité noci hrízi a naprostého zatracení ve skalnaté a lesnaté divočině v okolí starého hradu, více neukázali a raději se plně věnovali televizním seriálům a publicistickým pořadím, než trampování.

Duch si tak pravidelně vybíral svou daň a v noci se, ve starých zdech spolu s Meluzínou ozýval jeho křáplavý smích. Nevím jak by to vše dopadlo dál, co by si na nás duch ještě vymyslel. Jistě byl přesvědčen že má vyhráno, ale neměl. Co je nadpozemská moc a čáry proti byrokracii. Stačí škrtnout pera, trochu tiskácké barvy na nový jízdní řád a vesnička Chčič/z mapy autobusové sítě. Od té /zmizela/ doby již naše cesta na hrad nevede přes pusté hvězdy. Chodíme asi přes území, kde vládne jiný duch, který je veselé povahy, protože na nás nastražuje pasti v podobě bahna, zakrytého na povrchu travou, různých skrytých výmolů a padlých stromů a při pádech kamarádů, v temných nocích, se chechtá hlasem sýčka, jež se rozléhá po skalách....

Fakír T. O. Pasticčka

PTÁM SE TĚ KAMARÁDE ...

Znáš vlni vyprahlých pražců, nad kterými letí vzduch je tekutý jak slunce tam nahoře?

Znáš vlni větru, který vždy na jaře přinese s sebou klín divokých kachen, mihotavé veče ry a způsobí, že tvé oči se naplní azurovou modří a chřípí se zachvě v očekávání podivné touhy a radosti?

Znáš vlni pánve, osmahlé nesčetnými táborovými ohni, zprohýbané a s úřadlem vyleštěným tvou rukou?

Jednou Tě pozvou kamarádi ven a ty náhle zjistíš, že s do té doby neměl tušení o celé pílce světa. Za záložkou kalhot Ti uvízne jehlič a doma ho vysypeš na parketách z košile. Jehlič je Samanovo kouzlo. Stále Tě bude táhnout tam, kde voní rozeklané borovice na okraji lesa. Jehlič Ti zavoní jako vlasy Tvé první lásky.

Budeš se usmívat při vzpomínce na soboty strávené v pasáži kina, v baru, na prázdné, zoufalé nudné neděle. Až se postě probudíš do mlhavého přívětí jens oblohou nad hlavou, Tvé oči budou již stále hladově rozevřené, každé jitro Tě bude vábit ja em oblohy, z které navždy zůstane v Tvých očích nepoznaná dálka. Dokud bude jediný kout, který jsi ještě nepoznal; bude se tvé chřípí zachvěvat nedočkavostí a touhou po spatření bílé, prášné CESTY.

Až tedy usedneš u přítěho ohně, přivoníš si k čerstvému dřevu, natáhneš vlni smažené slaniny a vzpomeníš si na všechny campy, kde hořel Tvůj oheň. A ráno; až Tě probudí první ptáci, rozběhneš se tam nahoru do strážně a dívej se, dívej se.....

Jen ať každý otevře oči své a prozře - a duše jeho naučí ho zázračným věcem.....

Fielding

A TROCHA HUMORU

Je kerif doma?
Není, ale já ho zastupuju.
Tak se připrav, já mu přišel
dát pár facek.....

"Tibo, neblbni, cā to máš
za jedničku na kloubouku?"
"Ale tuhle jsem slyšel jednoho
hajnýho jak povídal, že by se
měl, každej druhej tramp vodstřelit."

"Ahoj Same, kam jdeš?"
"Na pivo."
"Hergot, zase jsi mě přemluvil."

Přijde Vilda do obchodu:
"Dobrý den, Máte karty?"
"Ano. Račte si přát?"
"Žaludskou sedmu."

TO JSEM ZVĚDAVEJ
JESTLI TO PADNE NA NÁS
ANEBO TĚSNĚ VEDLE

Tak si představ, Garry, tak
jsem byl s Ofélií v baru a
utratil jsem 25 korun.
To není možný.
Je. Vona víc neměla."

"Člověče, Billy, to už jsi
zase opilý?"
"To ze zármutku. Dnes je úmr-
tní den mé ženy."
"Ale to přece bylo minulý měsíc"
Ano, každou středu
Ps al nadlesní své správě:
"Tož trampí už odjeli, ještě
zbývá vyhubit pár divokých krá-
líků, nějakou tu lasici a les
bude zase čistý!"

"S oudruhu majore žádám mimo-
řádnou dovolenou."
"A máte k tomu vážné důvody?"
"Ano. Kamarádi na osadě budou
pálit slivovici."

TEDA PĚKNĚ TADY JE,
ALE STANOVAT SE MI TU
ZROVNA DVAKRÁT NECHCE

POZNÁVÁME OKOLÍ

Je mnoho míst v našem kraji, kde se vyskytují různé akce pořízené všemi možnými osadami. Jedním z nich je v neposlední řadě zřícenina Pořešína. Protože bude asi víc kamarádů, kteří o tomto hradě mnoho nevědí, chtěli bychom je aspoň ve stručnosti seznámit s jeho historií.

POŘEŠÍN - asi po hodinové chůzi po vystoupení ze stanice Kaplice, směrem na Rozpoutí a Pořešín, sejdeme do údolí řeky Malše a ve stráni nad řekou, na pravém břehu, vystoupíme na bývalé hrázené místo - hrad Pořešín. Jsou to vpravdě jen žalostné zbytky a nic, ani při nejdokonalejší představitosti, nás neseznámí s životem, který zcela jistě probíhal na hradě v bouřlivých i poklidných dobách 14. a 15. století. Opravdu, z hradu nezůstal kámen na kameni a zdánlivě valí, dnes zcela zasutých příkopů, zdí, čtverhrané věže a bran nás přesvědčí o pomíjivosti všech věcí, o krutosti vševládného času, který nakonec odvanul radosti i bolesti všech a všeho, co s hradem souviselo. A bylo toho skutečně dost. Archivy - Krumlovský, Vyšebrodský, Třeboňský - nás seznámí s počátky stavby, se jmény pánů purkrabí všemocných feudálů, jako byli Tavor ze Strakonice, který hrad s největší pravděpodobností začátkem druhé poloviny 14. století založil, Vernář, Racek, Přibyslav, Bratři z Vitějovic, Vernář a Valkoun z Pořešína, pan Markvart - dnes pohá jména, ale tenkrát nezapadala jen tak v zapomenutí.

Snažíme-li se přesněji proniknout v osudy hradu, hradních pánů a robotného lidu na panství Pořešínském "Castro Torzessin et Torzessin Villa - in Kaplicz oppido", vystupují z hlubin počátků Netšebice /tehdy městyse/, Zjbčice, Cmelenice, Blazkov, Stradov, Skoronice, Výheň, Dlouhé /pan Racek z Dlouhé/. Hrad žil svůj život, samozřejmě ne tak, jako na vzdáleném Krumlově žil světský pán Jan z Rožmberka nebo Duchovní otcové z opatství Vyšebrodského, ale přesto, jak plynula léta, zářila zřejmě jeho hvězda na kaplickém nebi značně vysoko. Léta se kladla v desetiletí, nakonec ve staletí, Křivka slávy se nezadržitelně klonila ke konci. Na hradní rozkaz, snad posledního z Markvartů, byl hrad zbořen a vydán na pospas nepřízni doby. Dnes tedy jen zarostlé haldy kamení, bývalého zdiva, s tou trochou ještě stojících původních stěn, nám mohou připomenou někdejší slávu jednoho z největších hradů na kaplicku.

POVÍDKA NA DOVOLENOU

L É T O V Š E D E J C H K O P C Í C H

Vodjakziva nás jezdivo pět. U kamarádů sme byli tak trochu blázni. Nikdo s náma nechtěl jezdit, každěj odpadnul. Naše velký vandry, to byla dřina a pot. Proto s námi taky nejezdily záby. V normálním životě sme si to vynahrázovali jako na truc, ale ven s náma nikdá žádná nechtěla. Trochu sme jima za to pohrdali, my sme venku vopradu dřeli, zakládali sme si na tom, že máme prolezlý snad všechny hřebenovky, že známe nazpaměť snad všechny naše kopce a hory. Kdysi sme zjistili, že za každým krásným zážitkem nebo pocitem mus' stát kus dřiny, propocená košile, aby to vopradu byl zážitek. Podle toho sme jednali. Kamarádi z jimejch osad jezdili na stálý kempy a my šlapali v horku, zimě, dešti, jakoby nás hnalo svědomí, že život je krásnej, ale krátkej. Byli sme vlastně jenom tažová parta na polykání kilometrů a hezkejch věcí. Neměli sme ani šerifa, ačkoliv sme bez řečí uznávali jako autoritu Pavla. Na něj se ani jinak nehodila žádná přezdívka, i když sme se vo to často pokoušeli. Pavel byl Pavel a nemoh bejt ani Abe, jak mu začal říkat Ali, ani

Jaro, jak mu do dneška říká Chrob. Já mu chtěl říkat Mirku, protože byl Dušínovi z Rychtých Šípů podobnej až náramně. To von v nás zažehnul ten hlad po cestách.

Letos sme se zase sešli jako vobvykle před velkým vandrem, byli sme celý netrpělivý z votřesný jízdy vlakem. Stopem sme to nechtěli riskovat, tři dny se plácát po silnicích není v tom vedru nic příjemnýho. Vystoupili sme na malý stacion stracený v lesích, nakoupili jízdo a vyšli se nahoru do kopce. Vodjaktiva nás lákaly tím, jak byly neuskutečný, jakoby jen načrtnutý na pozadí věšných mlh a mraků. Jezdvali sme vokolo dál na slovaš a dycky sme si libovali, že se do nich je nou podíváme. Rozklamaly nás. Byly šedivý, drsný s kamenitejma stezkama, spoustama šistejch potoků, skalnatejch sedel a věšnejch nahorných planin, kde sme se brouzdali along trávou.

Všera večer sme došli k triangulačnmu bodu a protože pod ním byla malá planinka s vodou, zůstali sme tam. Chtěli sme si pořádně vodročinout. Vybalujem zrovna uzdy, když tu blim povídá: "Hele rusalky!" Voknem nahoru a vopravdu, proti bludý večerní vobloze se šernaj tři siluety. Pohybovaly se tam nahoře jako stíny duchů, přicházely kochobena kolem trianglu a my stáli vobouzleně a nehybně, až ty stíny docela normálně zavolaly: "Ahoóóji!"

Byly to tři holky, slovenky, vo něco starší než my, s lehkou hradí, sly hřebecovkou proti nám a byly z toho nálem na vříví, že nás tedy setkávají. Ty kopce sou vopravdu vopuštěnej kus světa. Mly hlad a šizen, ale nejmaň píl hodiny sme si povídali jen tak, šťastný z toho nešekanejho setkání pod večerní lajn voblohou. Šťastný, že slyžme zase lidskou řeč, protože za celou tu dobu sme nikoho neotkali. Něco takovýho nás ani ve snu nenapadlo, holky spadly jako z nebe a my, až drsní vágusové, dávající přednost chlapskému mlčení před vlně dřevěch vlasů, byli povědomně rádi, že je na světě taky něco jiného než kopce, hovězí konzervy a šlišovy cigarety. Ty holky nám tu prostě chyběly, kdyžby nepřišly, museli bychom si je vymyslet.

Konečně nás došly řeči, večere byla hotová a nás teď sešlo na malým pláčku vosum kolem malého vohně. Blabali sme, pokukovali po sobě a bylo nám fajn. Zapálili sme si a poslouchali ľudku, vyprávěla něco svejch kamarádkám, smály se tiše a večer pomalu ubejvalo. Najednou šáhla ľudka do uzly a goč se ozvaly chvějivý zvuky foukač harmoniky. Bylo to tak nešekanej se sme náraz zalkly, jen vohem chroustal je levý.

klacky a někde v dol
rechtil vlak.....

ZLATÁ ŘEKA

^{Ami}
Tam v zemi vzdálené, kde nebe modré je,
tam řeka peřejí ^Ezní.

^{Ami}
Tam v klínu šedých skal, když západ rudý vzplál,
nad kaňonem vznes se ^{Ami}dým.

Iu malá osada k životu povstává, hořícím dřevem ^{Ami}zavoní
a když se trempí k táboráku ^{Ami}sesednou,
nad celým krajem ^Eprseň ^Azní.

RF: Zlatá ^Gřeka ^Fuž na nás ^{Ami}čeká
poplujem s ní ^{Ami}tam do daleka,
budeme ^{Dni}snít u jejích ^{Ami}břehů
o lásce ^Esvé do posledního ^{Ami}dechu.

Nocí a tmou už oheň plane
tam každý z nás navždy zůstane,
po staletí budem si zpívat
písničku svou se Zlatou Řekou.

Nikdy v životě osudu neklekej
a nikdy nevěš hlavu svou.
Postav se tváří tvář, i když jsi samotář,
zpěv stále zní osadou.
Když srdce bolí tě pro zradu děvčete
přijď kamaráde mezi nás
a v našem romantickém údolí
budeš šťasten jak každý z nás.

A TROCHA POESIE.....

VEČER V OSADĚ

V osadě stromy rozlily modř
netopýr v letu očaroval vzduch
a mračno uschovalo měsíc -
..... u koryta známé řeky.
Chrástal psal již noty
barvou svého strínu,
na podušky trávy.
Večer, jak kabátec tuláků,
politý grogem, který pijí,
přikryl okenice srubů.....

MILENKA MÁ - DÁLKA

Jen být tak bláznem,
pištcem či krysařem,
za kloboukem pero,
kapsy z Nemanic.
Neznat nic, než slunce a noc,
neznat víc, než letící nebe.
Ach, být tak prorokem,
pištcem či krysařem,
svůj vítr mít
a také své amen,
své svobodné amen
..... a cestu dalekou.....

I NEZNÁMÝCH

Jsou osady docela mladé a jsou i takové, která mají již nějaký ten rok jezdění za sebou. Roky kamarádské pohody utužily kolektiv a najejnou je tu výročí. Jednou z nemnohých starých osad, které stále drží při sobě je i ZLATÁ PŮDKOVA, která právě tento měsíc a rok oslavuje kulaté 15. výročí svého založení.

Založena a vyhlášena byla v měsíci Hromě r. 1970. Tento akt proběhl na "Slunáku - Sluneční údolí" / nedaleko Pašinovic / na potlachu pořádaném osadami Ontario, Delfín a Jižní Stopa. Základ osady tvořili kamarádi George, který se stal prvním šerifem, dále Vaska, Mukla a Japan.

Za nejhezčí období osady se dají počítat léta 1973 - 76, kdy je v osadě devět členů.

Přibyl Nor, Jonáš, Hyšák, Dajza, Cinda, Lojza, Želva, Běda a nejmladší člen osady - 15 let - Kryšpínek. Jako rarita se dá uvést jeden z osadních zvyků, a to ten, že čekatelé na členství v osadě nosili místo domoviny, co by znak ohnutý hřebík - podkovák. Osada měla a má svůj camp na "Náhodě" poblíž Trásova. V tomto okolí byli známí tím, že pořádali jako jedni z mála potlachy bez piva a dokonce sám hostinský z Trásova, známý pan Kavěna, o nich prohlásil, že je to jediná osada, co u něj kupuje sudy, ale kofoly. V roce 1974 uspořádala osada "Poradní oheň", kde se projevila snaha o širší spolupráci osad sídlících na Náhodě. Měly se utvořit Hlídky kolem Dívčího Kamene, které měly zabránit nesprávnému chování takytrampů ap. Druhý poradní oheň, kde se měly osady vyslovit k tomuto problému se už nekonal.

Jejich hlavní cesty vedly na Slovensko, kde se jim nejvíce líbilo a kde našlapali nejvíce kilometrů. Přesto nebylo Slovensko jediným místem kam rádi jezdili. Líbilo se jim všude, kde bylo co k vidění - a to bylo prakticky všude - a tak je bylo možno vidět po celé republice. O tom, že rádi a dost chodili, dokazují jejich velikonoční pochody, které pořádali např. na trase Tábor - Židova Strouha, končící jak jinak než ohněm. Krom toho se osadníci pravidelně scházeli o prvním svátku vánočním na svém campu, kde společně oslavili vánoce.

V roce 1977 začínají v osadě rodinné starosti, přichází i svatba dvou osadníků - druhého šerifa a banjisty Grizzlyho s Cindou. To vše přináší jakýsi útlum všeho dění.

V nynější době, kdy už děti odrostly kočárkům, se dává osada zase pořádně dohromady a začíná se stále více ukazovat venku. Nám nezbyvá, než jim popřát Suchou stezku a přát všeho nejlepšího do další patnáctky.

STALO SE NA OSADÁCH - i jinde...

- Dne 23. Měsíce vran se v Trásově uskutečnil tradiční "Želví bál". Sjelo se více kamarádů, než pořádající T.O. Račí Potok a Gringo očekávali a tak se stalo, že v pořadatelské činnosti letos něco zaskřípalo, což se projevilo zejména při organizaci soutěží. "Račáci" měli velkou snahu, bohužel jim dav hlučících kamarádů nevyšel ani trochu vstříc, což byla škoda už z toho důvodu, že nebylo pořádně slyšet tradičně dobře hrající Roháče. Nicméně nad akcí netřeba lámat hřbet, nikdo nejsme dokonalý a ani nám vždy nevyjde vše tak, jak bychom chtěli. Věřme, že příští rok si společnými silami zajistíme lepší atmosféru než letos.
- Na mnoha místech kraje probíhalo Vítání jara. T.O. Vyschlý Koryto pořádalo na Jilčáku, jak se poslední dobou stává tradicí.
- T.O. Sosna uspořádala na svém campu v Plešovicích své tradiční posezení s vepřovými hody, na něž pozvala i své kamarády.
- Kamarádka Hajde opustila nás i svou dlouhou životní stezku. Smuteční ohen na její památku vzplál 27. dne Měsíce Trav na "Pelikáním campu" ve Vrábči. Čest její památce.
- Krajské kolo Porty proběhlo 20. - 21. 4. Jako vždy byla soutěž vzácně vyrovnaná. I když jsme nakonec neslyšeli jedny z největších favoritů - Nezmary - v soutěžní roli, porota nakonec určila toto pořadí a zástupce pro národní kolo, v Plzni:
1. PEPELA 2. ŠUP 3. BOBRI 4. LOUŽE 5. JUNGMAN - SMRŽ
Čestné uznání si odnesla Náhoda a Maringotka
- Kamarád Arnošt s kamarádkou Rybkou z T.O. Spící Hvězda nastoupili stezku manželskou na trampské svatbě na "Letné" va Zlaté Koruně. Redakce se připojuje k přání všeho nejlepšího.
- Začátkem června uspořádala redakce "Společnej vandr Jižanů" Účastnili se kamarádi osada Satan, Třímetrové Vodopády, Soumrak i zástupce ze Strakonice. Škoda jen, že trasy vedoucí nádhernou přírodou na Hrejkovickém potoce a říčkách se účastnil poměrně malý okruh kamarádů.

Kamarádi, pište nám o svých akcích; o těch které byly i o těch, které budou. Nemůžeme být všude. Díky.

Tak to je pro tentokrát od našeho redakčního hloučku všechno. Jak jste sami zjistili, snažíme se stále více Jižanovi dodávat na úrovni, aby se stal opravdu důstojným zástupcem našeho dění a snad i tak trochu představitelem trampingu Jihu. Je jen škoda, že každý tak nanejdvýš pokejve hlavou a řekne: "No, dobrý..." a to je tak všechno co pro naši věc udělá. Nežádáme po vás moc, ale i to minimum spolupráce by nám fakt pomohlo. Uvažujte nad tím.

AHOJ.